

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **S. N.**, narozený X
státní příslušnost X
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u
Blatna
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlím Opočíněk 57, 530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2021, č. j. KRPE-12748-45/ČJ-2021-170022, ve věci zajištění cizince za účelem předání do jiného členského státu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč; částka mu bude vyplacena účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení jeho zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Původně byl žalobce zajištěn na základě rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2021, č. j. KRPE-12748-24/ČJ-2021-170022, doba zajištění byla stanovena na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo 15. 2. 2021 v 18.30 hodin. Napadeným rozhodnutím žalovaná dobu zajištění žalobce prodloužila do 26. 4. 2021.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce doplnil původně blanketní žalobu o jediný žalobní bod – namítal nezákonnost doby prodloužení zajištění. Žalobce poukazoval na to, že v duchu článku 28 nařízení Dublin III nelze při rozhodování o prodloužení zajištění stanovit delší dobu zajištění než šestitýdenní od vydání předmětného rozhodnutí o prodloužení zajištění. Protože napadené rozhodnutí bylo vydáno 13. 3. 2021, bylo takto možné rozhodnout o prodloužení zajištění nejvýše do 24. 4. 2021. Jakékoliv delší zajištění by pak představovalo potencialitu nezákonného omezení osobní svobody. Žalobce odkázal na související judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaná napadeným rozhodnutím překročila šestitýdenní zákonný limit prodloužování zajištění.
3. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno dne 13. 3. 2021, ale dne 15. 3. 2021. Pro samotné účinky rozhodnutí je podstatné, kdy bylo vypraveno a předáno žalobci, přičemž tento okamžik včetně hodiny předání je stvrzen podpisem žalobce na originálu rozhodnutí. Datum 13. 3. 2021 v záhlaví dokumentu vychází z toho, že zpracovatel připravil znění dokumentu, tento dokument však dopracoval až 15. 3. 2021 (v pondělí), tedy v den, kdy měl pro vydání rozhodnutí dostatek relevantních podkladů.
5. Žalovaná závěrem navrhla, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl za splnění podmínek § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání, neboť to účastníci nenavrhli a soud to nepovažoval za nezbytné.
7. Žaloba není důvodná.
8. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření proti zajištění za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání (...) podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.“*
9. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[n]elze-li předání cizince (...) uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, (...) policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.“*
10. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“*
11. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. (...)“*
12. Podle čl. 28 nařízení Dublin III platí, že *„[p]okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu (...)“*
13. Krajský soud – vázán rozsahem žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) – se v řízení zabýval výlučně otázkou zákonnosti doby prodloužení zajištění napadeným rozhodnutím. K tomu bylo nutné vyhodnotit, jaká je tato maximální zákonná doba trvání zajištění, jaký okamžik je obecně rozhodný pro počátek jejího běhu, a kdy tento okamžik nastal v posuzované věci.

14. Pokud jde o maximální možnou dobu trvání zajištění, pak je třeba se opřít o shora citovaný čl. 28 nařízení Dublin III. Jak vyplývá ze sdělení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 3. 2021, téhož dne byla odeslána žádost o přijetí odpovědnému členskému státu – Rumunsku; dvoutýdenní lhůta pro odpověď tedy měla uplynout 15. 3. 2021. Ze sdělení Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 16. 3. 2021 vyplývá, že odpovědný členský stát – Rumunsko – vyjádřilo s přijetím žalobce explicitní souhlas dne 15. 3. 2021. Lhůta šesti týdnů počítaná od tohoto data měla uplynout 26. 4. 2021. Nesporné je, že v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí žalovaná ještě informaci o explicitním souhlasu odpovědného členského státu neměla. Vzhledem k tomu, že o prodloužení zajištění rozhodovala poslední den lhůty k vyjádření souhlasu, mohla důvodně předpokládat, že buď v tento den Rumunsko vysloví explicitní souhlas, anebo se uplatní domněnka souhlasu implicitního. Žalovaná tak důvodně předpokládala, že den 15. 3. 2021 bude dnem vyhovění žádosti o přijetí žalobce ve smyslu čl. 28 nařízení Dublin III, a dobu prodloužení zajištění stanovila na šest týdnů ode dne 15. 3. 2021 tak, jak o to požádal správní orgán realizující dublinské řízení.
15. Lze přisvědčit argumentaci žalobce v tom, že žalovaná, rozhoduje-li o prodloužení trvání zajištění, by měla dobu prodloužení zajištění určit tak, aby tato nepřekročila šest týdnů ode dne vydání rozhodnutí, neboť nedisponuje-li žalovaná v okamžiku rozhodování informací o explicitním souhlasu odpovědného členského státu s přijetím, nemůže si nikdy být zcela jista tím, že tento souhlas nebyl udělen např. v den vydání rozhodnutí.
16. V této souvislosti bylo třeba zabývat se otázkou, jež byla mezi stranami sporná, a sice kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno. Žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 3. 2021. Písemné vyhotovení rozhodnutí předložené žalobcem i vyhotovení založené v předloženém správním spise jsou v záhlaví označeny „Pardubice 13. března 2021“. Vyhotovení rozhodnutí založené ve správním spise je dále opatřeno záznamem o převzetí rozhodnutí žalobcem, který rozhodnutí převzal ve Vyšních Lhotách 15. 3. 2021 v 18:30 hodin; podepsán je žalobce a tlumočnick X. Dále je vyznačena doložka právní moci s datem 15. 3. 2021. Žalovaný tvrdil, že datum 13. 3. 2021, uvedené v záhlaví rozhodnutí, není datem vydání rozhodnutí – tím je až den 15. 3. 2021, kdy měl zpracovatel dostatek relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí.
17. Na řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, se subsidiárně použijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“); toto řízení nespadá pod žádnou z výluk podle § 168 zákona o pobytu cizinců. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu platí, že „[v]ydáním rozhodnutí se rozumí (...) jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:““.
18. Krajský soud konstatuje, že písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí založené ve správním spise není opatřeno doložkou „Vypraveno dne:“, z níž by bylo jednoznačně patrné, kdy žalovaná učinila jiný úkon směřující k doručení. Přímo z doložky na napadeném rozhodnutí však vyplývá, že rozhodnutí bylo doručováno žalobci přímo žalovanou osobním předáním v Zařízení zajištění cizinců Vyšní Lhoty, a to za přítomnosti

tlumočníka. Krajský soud z toho dovozuje, že faktický úkon směřující k doručení rozhodnutí žalobci učinila žalovaná právě až 15. 3. 2021. Tento závěr je podpořen i tím, že den 15. 3. 2021 byl rozhodným datem, v němž byla rumunská strana buď povinna vyjádřit explicitní souhlas s přijetím žalobce, anebo by se uplatnil souhlas implicitní. Argument žalované, že až dne 15. 3. 2021 měl dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, se tedy jeví jako důvodný (nelze v této souvislosti přehlédnout, že rozhodnutí bylo žalobci předáno až ve večerních hodinách).

19. Krajský soud tedy zjistil, že k vydání napadeného rozhodnutí nedošlo dne 13. 3. 2021, nýbrž dne 15. 3. 2021; od tohoto data se pak počítá šestitýdenní lhůta ve smyslu čl. 28 nařízení Dublin III, která uplynula 26. 4. 2021.
20. Žalovaná pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapitulovala dosavadní průběh dublinského řízení se všemi jeho okamžiky, které mají význam pro běh rozhodujících lhůt; zejména výslovně uvedla, že lhůta pro odpověď rumunské strany na žádost o přijetí žalobce uplyne dne 15. 3. 2021; šest týdnů počítaných od tohoto dne uplyne dne 26. 4. 2021, přičemž právě do tohoto data žalovaná zajištění žalobce prodloužila. Její rozhodnutí je tak v otázce určení doby zajištění přezkoumatelné a dobu prodloužení zajištění je třeba považovat za zákonnou.

VI. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
23. Pod bodem III. výroku rozhodnutí krajský soud rozhodl o přiznání odměny zástupci žalobce, který mu byl ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 20. 4. 2021; odměnu za zastupování a hotové výdaje ustanoveného zástupce platí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Ustanovený advokát vykonal ve věci celkem 1 úkon právní služby (sepis podání ve věci samé – doplnění žaloby). Sazba odměny za jeden úkon činí v souladu s ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) ve spojení s ust. § 7 bod 5 této vyhlášky, částku 3 100 Kč. Advokátu dále náleží paušální náhrada hotových výdajů, která činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč za jeden úkon právní služby. Ustanovený advokát účtoval také odměnu za úkon záležející v přípravě a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Podle právě uvedeného ustanovení náleží advokátovi ustanovenému soudem mimosmluvní odměna za úkon spočívající v „první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby“. Honorovaným úkonem je zde tedy první porada s klientem, do níž se zahrnuje i převzetí a příprava zastoupení, kterou by jinak advokát, zastupující klienta na základě plné moci, účtoval jako samostatný úkon. Neuskutečnila-li se první porada s klientem, nelze zásadně odměnu za tento úkon advokátovi přiznat. Advokát konání porady s klientem neprokázal; krajský soud proto

advokátovi odměnu za tento účtovaný úkon nepřiznal. Krajský soud doplňuje, že jiná situace by byla, kdyby byl advokátem zastupovaný účastník nezvěstný, neznámého pobytu, či by zde byla jiná překážka, která by objektivně bránila uskutečnění porady; pak by bylo možné odměnu přiznat, jak bylo již ostatně judikováno (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2006, sp. zn. 4 Tz 4/2006 nebo usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 17 Co 394/2007). Takové mimořádné okolnosti však v posuzované věci nebyly tvrzeny a soud je neshledal ani z obsahu spisu. Advokátovi tak celkem náleží částka 3 400 Kč, kterou mu krajský soud tímto usnesením přiznal. Tuto částku zaplatí krajský soud ze svých rozpočtových prostředků do 30 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám advokáta v souladu s ust. § 35 odst. 9 s. ř. s. a § 64 s. ř. s. ve spojení s ust. § 29 odst. 4 a § 31 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 18. května 2021

Mgr. Ondřej Bartoš v.r.
samosoudce